

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS

BARTALITS IMRE,

KIADÓTULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: **EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT**

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. **VIDÉKEN:** MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Eszter anyja.

— Somlyosi E. „halálának“ évfordulójára. —

T-Eszláron egy kis házban
Ül egy anya talpig gyászban,
Mint gyümölcs a fát lehajtja
Nehéz buja, gondolatja:

Lesakterolt, szűz magzatja.

„Gyertek elő — monda — gyertek
Ti sakterok, hogy ha mertek!
Te meg Scharf-fi tégy lelkedből,
Igaz hitet a szivedből

Véres, ádáz történekekről.

Sakterkésssel egy jött-ment had
Elemészté leányomat;
Égre kiált, égre, égre
Ártatlan szűz piros vére —

Lesz igazság még az égbe!

Jaj, mert ki *itt* védelmezne,
Nincsen annak tenger-pénze...
Hjába vet fényt sakterokra,
Ritualis ármányokra,

... Gyalázatos munkájokra!...

Mert szószóló tehetetlen
Annyi ármány és csel ellen...
— Lesaktolták szemem fényét,
Agy napjimmak a reményét,
Éd's anyának a törvényét.

Tisza vizén usz' egy tutaj,
De utol is ért a bubaj;
Másnak int az öröm árja,
Mely gazszívét átalfárja,
Még a rabbi is megáldja.

Nagyott néz a közvélemény:
Eszter lányom, hol van szegény?
Elvázott ő, — el a lelkem,
Elhagyattak vele engem,
Gyógyíthatlan — ütött sebem.“

T-Eszláron egy kis házban
Ül egy anya talpig gyászban,
Mint gyümölcs a fát lehajtja
Nehéz buja, gondolatja:

Lesakterolt, szűz magzatja.

Bot Bajnok.

Hányan vannak ők?

(Egy kis zsidó-statisztika.)

(F-G) A legutóbbi népszámlálás alapján, az „Aliance Izraelite“ összeállította a zsidók statisztikáját, s e szerint az egész világon 1883. év végével volt: hét millió zsidó, tehát éppen annyi a mennyi Dávid király idejében. E hét millióból 5 millió esik Európára, 200-ezer Ázsiára, 80 ezer Afrikára, 1 és fél millió Amerikára. Európa államaiból legtöbb zsidó van Oroszországban 2621,000, ezután az Osztrák-Magyar birodalomban 1,375,000, Németország lakói közt 512,000 a zsidó, Hollandiában 70 ezer, Angliában 50 ezer, Franciaországban 49 ezer, Olaszországban 35 ezer Spanyolország és Portugáliában 2000—4000, Svédországban 1800, Norvégiában 250 Afrikában Algirban találunk legtöbb zsidót, továbbá Abissíniában és a Zahara pusztáin, hol a kereskedést tartják fenn a zsidók a keresztények és mohamedánok közt, egyenlően csalva meg mind a kettőt. Jeruzsálemben hol 7 ezer mohamedán és 5 ezer keresztény van, 18,500 zsidót találunk.

Egy széledt el az egész világon e faj, mely világ uralomra tör minden áron, s minden eszközzel.

Egy adoma után.

— Te Pinkász mandjál sak, hodjan jothatok én itt legrívidebb óton a policzájhoz?

— Nadjon eeczerő! Menjél be mogadat ebbe az órás ózletbe bele, vágjál ódjetlenöl edj órát vadj edj pár gyórótt zsebre és meglátolsz, hodja a herr von Türök: az ój főkópitánj, a legrávidebb óton — mastand már kocsiyal — jottat tégidet is majd a policzájhoz. — Ha nem hiszelsz próbáld meg.

Hős Mórencz

— Alkalmi rigmus az önképzőkörből. —

L. Y. Károlytól.

(Folytatása és vége.)

Nagy Budapest egyik gymnasiumában
Egy hétfő délután nagy tolongás van;
Reng a nagy lármától a széles folyosó,
Pereg az ifjuság mint a férges borsó.

Bámulva állnak a nyolczadik osztálynál,
Nyolczadik osztálynak szárnyas ajtajáná.
Szárnyas ajtó nyitva... oda benn nagy munka:
Ki alsó c-én alul, ki meg f-en fujja.

Lángvörös hajával fenn a katedránál
Szónokol egy ifjú s rettentően ágál;
Neve: Ábrahám Khón, kiről az a monda,
Hogy a botokat kávéházból a hordja.

„Nemzethes, vithézlú, nemes s dicső osztál!
— Mond és bészáródik minden beszélő száj —
Ki az igaz ödjért mindig lelkesültél,
Hollgass meg és tédj odj, miként szíved itél . . .

Toláztatott lédjen jelentem olásan
Edj hoszaszásziásnadj Mórencz podjában.
Gozdjáját nem todni, hodj kicsoda ledjen,
E szerint tehát a küzkoszába medjen.

Mórencz deák udjan váltig kiabálja,
Hodjha nem az üvé üsse meg a fránya;
De biz én megvöllva Tomás vadjok benne,
Hodj e pénz gozdlája csakudjan ő lenne!“

Sértett büszkeséggel lép elő most emez,
Két szeme villanyos mint a galván lemez,
S bé sem várhatva már Kohn ór szava végét,
Nagy garral illetén kezdé meg beszédét:

„Oraim! Kiesett hős péndz a zsebembül,
Eskött tehetek rá szivembül, lelkeembül;
Tanum odjan nincsen, de hát becsöletem(!)
S kifordítja a zsebet — meg a lyokas zsebem.“

Pöfög rá az osztály mint a köleskása;
„Tehát a lyukas zseb csak a bizonyága?!“
Egy rész kiáltozza: „Le már paszulykóró!“
A másik rész: „Jól van thied — karvalyorró!“

De szemek és fülek lássatok s halljatok!
Előlép vakmerőn egy veterán bajnok;
Barókás Simeon filrepezstó neve,
Jobb(!) rigmus-készítőt nem szül Somogy-megye.

„Nem azért fotottam versenyt szombat esthe
Ki a lövonattal egészen Oj- Pestre.
Nem ozérth lüttem ki a „Dupla puskámat,“^{a*)}
Hogy itt a koczkóban befagjam a számát.

Hát ez a hősz krojczár igazán megvallva
Ugy-se! bémaséroz a segélj-kosszába,
Mert udj veszem észre, hodj ez nem is ezöst,
Honem hát valahodj be Oj-Pestről kerölt.**)

Meg oz én zsebemet épen iljen ásta,
Van is bizanyságom itt a rossz Vicztáska . . .^{***)}
. . . Annak is iljen vált ép a nomerosa,
Tehát már Mórencznek nincsen hozzá jossza!“

Felkaczag most hősünk keservében:
„Na hát sah sem valtám még ilyen' rüt lében,
De nadjlelköségem (!) itt is megmotatom,
S azt homis hozsaszt el sem is fogadom.“

Jóváhagyólag int az osztály fejével,
Csak Mórencz kelepel lesujtott nyelvével,
De hiába minden, vége a nótának
Kasszába a helye már a lázsiásnak.

* * *

Rövid volt e rigmus, nem méltó a tethez,
Hisz e költőnek világa kis ketrecz;
Nem nőtt még ki szárnya s tán nem is nő soha,
De se bajlegalább fenn marad e nóta,

*) Egy ilyen ezimú genreképe csötörtököt mondott az önképzőkör egyik pályázatán.

**) A hamisított 20 krajczározt rendesen uj-pestinek tartják.

***) Egy — rossz vicceiről így nevezett jordan gyerek.

Rövid hírek.

A főrendi házban tehát megszavazták ugyan a 3000 frtos cenzust — a zsidó rabbinust azonban ugy kipenderítették onnan még mielőtt a lábát is betette volna oda, hogy csak ugy porzott belé a kaftánja.

S miért?

Mert a zsidó „nem magyar, nem hazafi és nem becsületes“ — mint a hogy igaz is.

*

Sudániak érkeztek hozzánk az — állatkertbe, kik nagy előszeretettel viseltetnek az illatszerek iránt.
Van okuk rá: hisz z s i d ó az impresszáriójuk.

*

Liszt Ferencz „Király-dalát“ a P e s t e r L l a i d valami Max Schütz nevű zenefereferense a sárga földig teremtette le a nevezett német sakterujtságban, a miért az agg mester a kóser zeneszerzőktől elmerte vitatni az eredetiséget.

Max: mach ka' fax!

Honjadi Ábrohám dalolja mogának.

Motto:

„Szagos lesz az utca,
Merre, merre, merre, jártok“...

Naponként ha végig
lejtek
Az én kedves Királ
ótezán,
Engüm majd a föld-
re ejtek
— Bámolva sok Heb-
ron-rózsán.

B. Hanzig.

Sodálkozom a fényt,
a báját,
A melj rajtok öm-
lik el —
S átkazok a — fok-
hadmájt,
Melj étvádjam' kül-
ti fel.

Egy faj jellemrajza.

Irta: Csóko Tádé.

Látható uton-utfelel ezer meg ezer példányban. Befészkel magát mindenüvé, a hol csak üres helyet lát, tolakodó, mint a légy, ravasz, mint a kakuk ábrázataival, alakjával, mint semmi más fehér faj. Hiába titkolja, hiába palástolgatja származását, — ezer között is felismerhető — a zsidó. Ott van arcán az a faji jelleg.

Elveszett örökre, kire egyszer rátalált. Addig szíjja, míg csak érez valamit, — s mikor már tönkre tette, félre rugja. mint a kifacsart cziromot.

Nem irtózik semmitől, a hol hasznot lát, — de fel ott, a hol sok a veszély. Ravasz mosolyal, hízlekedve közeledik áldozatjához. Nagy nála a rábeszélő tehetség, erős az akarat. Képes éhezni, fázni, csak hogy nyeresége legyen. Éveken keresztül követi a zavart anyagi viszonyokba jutott embert, mint a czápa a tengeri hajókat. Igyezkedik rajta segíteni csupa jóakarattal, — megmenteni a romlástól, hogy később annál inkább szétrombolja.

Lassan halad előre, hogy turpissága idő előtt ki ne tűnjék. Ért hozzá, hogy el ne árulják terveit. Már ökolnyi korától fogva gyakorolja magát, s megszokja ideje korán, hogy semmiből lelkiismeretét ne csináljon. Fővágya a meggazdagodás, czelja a tönkrejuttatás. Mig meg nem szedte magát, addig leereszkedő, szolgálatkész. — mikor pedig czeljét elérte arrogans, imponáló lesz.

Előtte nincs semmi elérhetetlen. Senki mellett szót nem emel, ha csak a díj nem kecsegteti, mindenki ellen tesz ha számításai előrelátólag jól fognak kiütni.

Kis dolgokból nagyokat csinál. A köznapi eseményeket világra szólókká fujja fel.

Az erkölcsi érdekeket mellőzi mindig, akkor pe-

dig különösen, ha az anyagi érdekébe ütközik. Félrevezet a hol csak teheti, — magát pedig nehezen hagyja rá szedni. Előrelátó, — terveit ügyesen tudja szőni. Kidobott hálója soha sem téveszti el az irányt; vakmerő, a kudarcz nem riasztja vissza. A hol először nem talált, másodsor is megkísérti, — de már harmadszor gyáva lesz, s vissza vonul.

Fajára büszke, a hol kivánatos, de sokszor nem átalja magát megtagadni sem. Kérkedő, tettető már jellegénél fogva, — de meghuzódik ott, a hol tudja, hogy később ő lesz az ur.

Ügyesen idomítja magát a körülményekhez, mint a komédiás. Egyik perczen az urat, a másikban már a koldust játssza.

A pénzhez különösen vonzódik, valamint a fényes tárgyakhoz is, — s elragadja azt ha keze ügyébe esik — mint a szarka.

Magára keveset ad, de csemetéit igyezkik felcizczomázni, szerepeltetni. Örül a szive. ha ragyog, ha magas polczon ül az, ki az ő csontjából való csont s ki az ő véreből való vér — ha zsidó. Örömmel s büszkén hivatkozik egyik másik hitsorsósára mint tekintélyre; gyalázza, üldözi azt, ki ellene mond neki.

Nem szereti, ha az igazat szemébe mondják. Tréfával igyezkik először elütni, azután megragad minden alkalmat, hogy megboszulja. Boszuja rendesen nemtelen.

A maga becsületét nem kiméli, de másét sem. Nála a pénz, a becsület, a gazdagság, a fény — az ajánló levél. Ekkor mindent tesz — mert számít — és helyesen számít. Fukar az adakozásban, de ha a szereplési viszketeket ösztönözi — megoldja erszényét. — Zendüléseknak, csoportulásoknak nagy barátja, hogy ha abból hasznot huzhat, de félre áll, ha komolyabb a dolog, mert félti a bőrét.

Terjeszkedik mindenfelé, a hol jó alkalom adódik, kezeibe ragadja a hatalmat a hol lehet s vissza el vele.

Mindent a saját kezébe akar látni, mindenkit befolyásolni akar. Ő akar lenni az ur, a parancsoló.

Lassan kezeibe összpontosítja a hatalom minden szálait; magához lánczolja, megfizeti a véleményeket — mert az igaz szótól irtózik — s mikor azután nincs reá szüksége, cserben hagyja.

Szaporodik napról-napra, mint eső után a gomba. Itt is, ott is felüti fejét s ki szorit ma holnap bennünket.

Hazudik, mert csak arra törekszik, hogy elámitson. Lázás sietséggel szövi a hálót, melyben megfogjon bennünket. Rabszolgáivá akar aljasítani, hogy aztán kegyelemképpen ő dobjon egy falatot.

Fizeti a sajtót, ahol teheti. Gomba-szaporasággal alapítja az ő érdekeit képviselő lapokat s fizeti busásan, hogy megóvja az enyészettől.

Ha így halad előre — ha nem állnak résen a hazánk haldoklását előrelátó honfiak — ma-holnap zsidó ország lesz itt, s a magyar csak itt-ott fog lézengeni, mint egy ijesztő víz.

Guny-kaczaja már most is hallható ennek a fajnak. Nevet felettünk, a kiket oly könnyű szerrel hajt jármába.

Elálltat ravaszságával, mert pénzzel még a képzelenségeket is képes kivinni. Pedig nem mind arany a mi fénylik.

És mi nem teszünk semmit... Álljunk résen — még talán nem késő! ?... .

A bíró előtt.

(Még megyik.)

Bíró: És ön nem követett el semmit arra nézve, hogy az eszméletlenül találtat eszméletre térítse?

Vá d l o t t: (indignálódva) De hodj'is nem kerek olás-an — körösztlü kotattam a zsebeit.

Korbács.

A zsidó iskolából.

Tanító (magyarázva): Jermekek! Oma percztül fogva, meliben Henrik elveszthé szeretett fiát — mandok — oma percztül fogva suhasem nevetett túbbe...

A Zámi jerek: És kerek professor ór, hát mit csinált akkur, ha — volaki ütet megsiklandozta?!

*

Tanító: Csümd, ti gaz fattyók! Körösztenjek tanitanak hodj: „szeresd felebarátodat, mint tenmogadat“ Tedjünk fel te Zámi, hodj te volnád edj bo a constrictor és én a tied feleborát, mit csinálnád te akkur?

A Zámi jerek: Átölelnék a professor ór, hodj sak odj...

Tanító: (közbevág) No látolsz te számár!... és még körösztenjek okorják izraelitó vollarra simfelni.

*

Tanító: És mast, foim: — ledjetekek jók és becsöletekek, hogy ha egyszer botoltok és rajta kopják titeket — feddhetetlen elüéletetekre hivatkozhasátok mogatokat!

A „Kóser Ujság“ apró hirdetéseiből.

„Ezennel figyelmeztetek mindenkit, hogy fiannak semmiféle kölcsönt ne adjon; a saját adósságaimat sem fizetem ki, annál kevésbé a fiaméit.“

„Jórávaló keresztény lapok nem élvén revelverezéssel — a zsidó szenylapok szerkesztői és munkatársai ezennel figyelmeztetek miszerint kítűnő szerkesztű 6 millió lövetű könnyen sűlő és a családi szentélyekbe is elhordó revelverek igen jutányos áraon kaphatók a „Goldkalb et comp. czég“ raktáráon míg e keresett készletből tart.“

„Egy jegyürü elveszett. A becsületes megtaláló felkéretik hogy a hozzátartozó uót is vegye át.“

„Ha Piskelesz Lázár: revelverzornaliszta tartozását 14 nap letolyása alatt ki nem egyenliti, ugy teljes nevét és foglalkozását fogom a nyilvánosság színe elé bocsájtani.“

„Egy arany remontoir óra helyszüke miatt eladó.“

Czilikának, az emlékkünfbe.

Czihli! te szep zsidó lány
Hiába is kacintsz rám,
— Nyilad rajtam ugy sem fog.
Hisz én semí nem vagyok.

No de halljad szavamot:
Ne eppszed magadat,
Mert ha szived megreped —
Rajl' csak drótos segíthet!

Faráó

Szerelmi emlék.

— Humoreszk. —

Bocsássanak meg uraim, én igazán röstellem, de nem tehetek róla, hogy az ördög mindig zsidó lányokkal hoz össze.

Kerülöm őket, mint ezinege a tököt, mégis törbe esem

Az istenre kérem, higgyék el a mit mondok, mert úgy is azt beszélük, hogy én futkosok mindig a zsidó lányok után, — pedig nem igaz: azok keresnek, jobban mondva kerintenek engemet.

Tizenhat szeretőm volt eddig, s ha végig nézem leveleiket, mind ilyen nevekkal vannak alájegyezve: Kádi, Háni, (ebből a fajtából kettő) Fáni, Záli, (három is) Ráchel, Aranka, Eszther és Sára.

Az utóbbi időben, midőn a zsidó keresztény házasságot kezdtek pöngetni, erősen elhatároztam, hogy többé zsidó leányba nem leszek szerelmes, mert ha valamelyiknél ott kap a táti: nyakamra a nő mádlí.

Éppen e tárgyról gondolkoztam, midőn a csordás orbitására följedtem.

Hát látom, hogy egy négylábu barom (nem értem rá megnézni tehén-e vagy bika,) oly egyenesen rohan felém, mintha vasuti síneken gőz hajtotta volna.

Nem volt annyi bátorságom, hogy négy-kézlábra álljak és szemközt rohanjak vele, nagyon törekeny a a kobakom: én bizony kereket oldtam.

Sohasem hittem volna, hogy ezek a hosszú lábak ennyire haszonra váljanak valamikor.

Repültem mint a strucz, de az a megbőszült marha is repült ám; (már t. i. a menyire egy barom röpülhet.)

Könnyű annak, gondoltam magamban, azt négy láb viszi, de engem csak kettő, s legnagyobb örömrőre egy magas kőfalat láttam nem messzire magam előtt.

A marha fűjását már egészen közel hallottam.

Inaim annyira belejöttek a futásba, hogy a három meter magas kőfalra nem is úgy ugrottam, hanem úgy futottam föl, mint egy macska.

A marha beletörte szarvait a falba, én pedig egy kertbe ugrottam.

És itt még nincs vége a komédiának, mert az eddig leirt história olyan, a mit tulajdonképen elmondani sem érdemes, a mi minden héten megesisik faluhelyen az emberrel. — hanem csak most kezdődik a mi mind járt végződik is.

Hát a mint föltápázkom a homokról, olyan helyre kis zsidó lányt látok magam előtt, a minő egyhamar még Jeruzsálemben sem termett.

Fehér volt a galambom, mint ez a papiros itt az asztalom közepén, és olyan rémült, hogy torkára szaladt még a baraczkmag is, melyet ki akart ejteni szájából.

— Alás'szolgája! — mondok ndvariasan, a két hátulsó lábomra igazítva magamat.

— Wie kommen Sie hierher?

— Ja ja, ich komme... der, die, dasz bika megkergetett, und... ich habe herauf kommen auf die kőfal... und egyszóval átugrottam a falon.

Az én Jeruzsálemből átlplántált virágszálam olyat kaczagott e szavakra, hogy harangcsengésnek, angyalzenésnek is beillett volna.

— Tudok magyarul is, — szolt szivolvasz ó fekete szemeit reám szegezve.

— Annak igen örvendek, mert én epilepsiába esem, ha egy óráig beszélék németül, aber wenn liber nagysád erme beszer den dajese czunge a kegyed sónesz szemeiért werde ich libenter átszenvednem a kinokat.

— Hagyja kérem! Én csak ijedtemben szoktam németül beszélni. Nem ütötte meg magát?

— Ha ily csodaszép hölgyet láthatok, mint nagysád, még a kerekbetörés fájdalmait sem érzem.

— Valóban furcsa látogatás, — szolt ismét mosolyogva a leány.

— Ha nagysád annyira örvendene neki mint én, ugy legboldogabb percét érte volna el.

— Szó sincs róla, hogy szivesen ne látnám, — tessék leülni.

Körülnéztem, de több padot nem láttam ott, mint azt a melyen ő foglalt helyet.

A leányka odébb ült mire én egész bizalommal telepedtem a bájos lény mellé s bemutattam neki magamat.

— A nevem Don Vigole de Dabrony; a „Füstölő“alsegédyszerkesztője a „Vas megyei Lapok“ belmunkatársa, a „Függetlenség“ levelezője, a „Magyar Nyelvőr“ és „Gyorsírászati Lapok“ külmunkatársa, a koleraváróbizottság előülője, a természettudományi és több létező társulat rendes tagja stb. stb. stb. vagyok, és ezeken kívül nagysádnak teljesen meghódított rab-szolgája.

A leány bámulattal és tiszteletteljesen tekintett a czimek elsorolása után reám.

Én megigazitottam a nyakkendőmet.

Ő is megnevezte magát:

— Salamon Izabella vagyok... egyéb semmi.

— Nagysád szép szemének egyetlen sugara többet ér, mint én testestül lelkestül, hozzászámitva a tulvilági üdvösségemet. Ezekivül pedig olyan neve van, mely egészen méltó kegyedhez.

— „Salamon“? — nem értem.

— A kereszt... azt az izé... másik nevével gondolom

— Izabella?

Magyarul Iza—bella annyit jelent: bájos Iza.

— Hagyjuk el az accentust: bájos Iza.

— Ugyan mi bajai lehetnének egy ily angyalszép teremtesnek, mint nagysád?

— Eletelem ridég és sötét; nincs a mi fenyt vetne szivembe, a mi fölmelegitené, — szolt ábrándozva, és szemeit félreérthetlen jelével a szerelemnek emelte reám.

— Hát nincs senki, a kivel rokonszenvezne kegyed?

— Nincs senki, a ki rokonszenvezne velem.

— Engem már is meghódított, s ha kegyed szivében e rövid idő alatt szintén oly változás ment volna véghez, mint ez enyimbem, ugy...

— Nos?
 — Kimondjam?
 — Csak mondja ki.
 — De megharagszik rám.
 — Világért sem.
 — Tehát: úgy . . . egyszerre a nyakamba bo-
 rulna kegyed, és megcsókolna.

Az én szépem elpirult e vakmerő nyilatkozatra,
 de azért nagy hirtelenséggel ölelt át, és . . . megcsók-
 kolta a képeimet.

Ettől a váratlan hódítástól szinte megije dtem.

— Szeretlek, — susogá.
 — Imádlak, — szuszogám és erősen megszori-
 tottam a derekát.

Karja lefejelett nyakamról, oldalához kapkodott.

— Halálra szorit, — lihegé.
 — Ha álra szeretlek, — szólék, s ölembe vontam
 A nap lehanyatlott az égről, és a homály mindig
 erősebb lett

A turbékolást hamar meguntam és azon kezdtem,
 gondolkodni, mit hozzak föl ürügyül az elmenetre

A véletlen kisegített zavaromból hívták.

— Szent Kolumbusz Kristóf! mi lesz, ha itt kapnak?
 — Ne féljen, nem jönnek ide, — sugta; azután
 visszakiáltott, hogy rögtön mén.

— Hát én hol menjek ki?

— Biz' édesem nem lehet másutt, mint a hol
 bejöttél.

— Iát áldjon meg Odenáj!

— Mikor várjalak?

— Soha többé, mert az éjjel elutazom.

— Hová?

— Kukáliába.

— Sohasem hallottam hírét.

— Tul van Párison, innen van Kalkuttán, Kons-
 tantinápolyhoz háromszáz mértföldnyire

— Jaj Istenem!

— Sohasem térek vissza.

— Mit adsz emlékül.

— Egy utolsó esőkot.

— Elfogadom, de maradandót is adjál.

— Nem marad meg szivedben az a boldog óra
 a mit együtt töltöttünk?

— Megmarad, de mégis . . .

— Hát te mit adsz gyönyörű virág emlékül?

— Ezt a gyönyörű virágot, — szólt mosolyogva
 s letépett egy szép piros rózsát.

Körültapogattam zsebemet, bizony nem volt ben-
 ne e yéb mint három szivar meg egy izé . . . kontó.
 A belső zsebemben zörgött valami papiros. Ha látta
 volna milyen pajkosan ugrálnak szemeim, talán nem
 fogadta volna el.

— Itt van egy mulatságos ujság — mást nem
 adhatok.

— Köszönöm édes.

Egy csattanós puzsi után átvetettem magamat a
 kerítésen, és hazáig kacagtam.

Az a ujság a mit zsidó lány emlékül kapott, a
 „Füstölő“ legutóbbi száma volt.

Tableau!

Don Vigole.

BLUM DÁVID,

a (kürszék-) árendás zsidó gükkerozásai.

Bécsben az „Arany Ember“ edjik elűadása alkal-
 mából sehodjan sem totda mogát Krisztyán Tódor a
 Bolotonba elmerőlni, — megtogadván a sőlyesztű a
 szulgálatot. Sak Kon Smüle, a b a d a c s o n y i á r e n d
 á s z s i d ó „Bolotonján“ menthe volna mogát olá-
 bokni, todok, hodj ódj elsőlyedt volna, hodj oligha látta
 volna tübbé meg ezt o szép napvilágot.

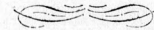
*

A várszínház igazgotóságátul „előleges jelentés“
 jütte mogát vosárnap a plokátokon hodj Ágoi Dalfi
 kedden fülolvasást fogja tartani az Erzsébet-kórház
 ápolónői nyogdíjintézete javára obban a „kis fészek-
 ben“ adaát Nü monopság már a szedő jerek is meg von edj
 gewaltige antiszemith. mert odjanekkor a „Buzavirág“
 idj vált szedve a „plokátokon hodj: „Búzavirág.“ —
 Ette is érte a Dalfi jereket a fészkes i . . . e !

*

Evva sem ponaszkodhatja magát, hogy az „Ör-
 dög Pilulái“ nem jól *hajt*.

Gükker.

Kóser adomák.

— Ugyan hagyjon már bekén maga vén Amsl,
 hisz úgy tönkre mentem én már, hogy az életet is
 csak a vallás tartja már bennem. Olyan csuf kudarc-
 zot vallottam én a maga szivességéből, hogy
 teremt ugyse jobb lett volna egyáltalában nem is
 születnem!

— Igoza von Jánus gozda, sakhodj látja, oz
 olyan szerencse lette volna, omilyen million ember
 közül oligha ér edjet is.

*

Két kóser diák együtt ebédelt egy koresmában.
 Amint a levest felteszik, az egyik zsidó-mohósággal
 azonnal bekap egy kanállal, de ez oly forró volt, hogy
 úgy összeégette vele azt a papucs formájú száját,

hogy valóságos krokodilus könyek peregtek szeplős ábrázatján alá.

— Hát te miért síroلس? — kérdé a másik.

— Hadj el borátom, éppen mast jotott eszembe, hogy ma edj „sztendűje, éppen ebben az órában temették el az opámat.

A másik semmit sem gyanítva, hasonlóképp bekap egy kanál levest, úgy hogy az ő könnyei is kicsordulnak.

— No hát te meg miért síroلس? — kérdé pajkosan az első.

— Hadj el borátom, biz én özért sirom mogamat, hodj mikor az opádat eltemették, théged is fül nem akasztották.

*

— Hízsz-e te, hodj én már loktam onnál az órnál, oki oki ott hojta abban a jönyörű equipageban?

— Odjan ne tréfáld mogadat! Edj oljan nadj órnál loktál volna te?

— Nü, ha mondok.

— Hát, ki az az óz?

— A fagházigozgató.

*

Spitzzig toálkodik a börzebárával Ieziggel.

— Ma toálkoztam Tisza miniszter exelencezel: egész halovány vult. Nem hallottad, mi boja?

— Mi a baja? Alkalmasint az, hogy miniszter.

— Jáj, jáj, az nem az ű boja! hanem az országé.

Alkalmi fejtörő.

21. 37. 40. Az özönvíz idejében Noé bárkája is éppen ilyenféleében akadt meg.
35. 8. 47. 13. 20. 3. 12. 49. A szél fuvalma hajtja szárnyait, Nem működik, ha rajt ez nem segít.
4. 11. 47. 12. 9. Ha munkát végzél, hogy kezdhesd ujalog Megpihentet s karjába befogad.
36. 46. 26. Több értelme is van ennek Ekként földet is neveznek.
10. 1. 43. 22. Ruhája ékes és ő büszke is rája; Kényeskedésben párja sok zsidó dáma.
33. 39. 27. 34. 31. 44. Nem régi az a dal, melybe név meg van, Nem tudom nincsen-e még meg a talmudban?
14. 18. 5. 45. Király lak viseli e nevet; Te is tudod: — Bécsben foglal helyet.
35. 37. 42. 1. 47. 32. 49. E néven nevezik azt a hő érzelmet, A mely (főleg) ifju korban uralja a szívet.
13. 24. 38. 16. 80. Hullt az égből réges-régen Még Mózsesnek idejében, Zsidók faltak szörnyűképpen.
19. 48. 50. 12. 25. 15. Nemes termény; — ha nincs ára, Az élelem sem oly drága.
50. 28. 17. 29. 12. Ki serény és szívben is jó egyképpen, Azt méltán — jogosan — hívják e néven.
2. 6. 23. 7. Viharral is daczol, avval szembe száll; Szép, ha a férfi mint ez erősen áll.
- 1—50. Hires nóta — két sora, Mitől zsidók kosorra Mind lekonyul egy sora.

Megfejtési határidő április hó 20-ka. A helyes megfejtők közül háromnak Saluator „Zsidóvilág Magyarországon” című 3 kötetes regényét fogjuk megküldeni, a mely érdekesítő regény különben kiadó hivatalunkban 1 frt 50 kr-ért bárki által is megszereshető.

Drumm, drumm!

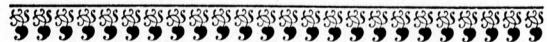

Drumm, drumm!

Ütik a sakterlapok és zsrnások a reklam nagy dobját, mintha bizony a magyar az exekucionális dobpergésből is nem eleget hallana. — Hjah! nem csoda: itt van a *negyedév*, az előfizetésre való felhívás bekullogott ideje — a *lét és nem lét* e nagy kérdése. Még „gewalt“-ot sem állal közülök egynemelyike a kereszténység s a így magyarság érdekeit szolgáló keresztény-vállatu lapokra kiáltani!

Mi nem élünk a reklam aljas fegyvereivel, hanem igen is utalunk közel négy évi — a zsidóság által lenyűgözve tartott magyar haza érdekében képviselt munkálkodásunkra — erőt és kitartást továbbra is — nem a boszuálló Jehovától — hanem a magyarok hatalmas Istenétől kérve. A „Füstölő“ szépszámu publikuma amugy is tudja szives kötelességét hazafias vállalatunkkal szemben.

Különben pedig lapunk előfizetési feltételei alább olvashatók.

A „Füstölő“ előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre..... 2 frt.

Fél évre..... 1 frt.

Az előfizetési pénzék mielőbbi szives beküldését kérjük, hogy a szétküldést pontosan eszközlhessük.

A ki 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára, annak egy tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzék legezlszerűbben postalávalnyál a „Füstölő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**